

Critics Point

2018

Μηνᾶ Μπορμπουδάκη (γ. 1974), μουσική:
καὶ Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη (γ. 1967), κείμε:
«Ζ (ε ἰ)»,

ὄπερα; μᾶλλον ἔρρυθμη πρόζα μὲ λειτουργικό-
τατη μουσικὴν ὑπόκρουση !

ἱστορικοῦ πολυμηνηματισμοῦ θεατρικὸ δρώμενο, θριαμβεῖει
χάρη καὶ στὴν ἰδεώδη σκηνοθεσία Κατερίνας Εὐαγγελιάτου.

13/2018.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

ΜΗΝΑΣ ΜΠΟΡΜΠΟΥΔΑΚΗΣ (γ. Ἡράκλειο Κρήτης, 1974). Ἀνατρέ-
χω στὸ Ἀρχεῖο Κριτικῶν μου γιὰ νὰ ἐπαληθεύσω κυρίως ἀγαθότητες
ἐντυπώσεις ἀπὸ συνολικὰ 6 ἀκουσμένα ἔργα του—τὸ «Ζ» εἶναι τὸ 7ο.
Τὰ παραθέτω κατὰ ἡμεροχρονολογίες ἀκροάσεών μου, μαζί, φυσικά, μὲ
τις χρονολογίες συνθέσεώς τους.

1. Κοντσέρτο γιὰ πιάνο, ἔγχορδα, ἄρπα καὶ κρουστά (1999-2000),
ἀ'. ἀκρόασή μου: 31.1.2004). Χαρακτήρισα τότε τὸ ΜΜπ. «μιά μεγάλη
ἐλπίδα τῆς μουσικῆς μας».

2. «Εὐλογητάρια», (2001), γιὰ κρουστά, εἰς μνήμην Ξενάκη.
Περιγράφοντάς το διεξοδικά, τὸ χαρακτήρισα ἐπιβλητικότερο «Ρέκβιєм»
(7.4.2006).

3. «Φωτονικές κατασκευές» (2006) για φλάουτο, κλαρινέτο, κλαρινέτο-μπάσο, πιάνο, κρουστά και τρίο έγχορδων. Δέ με ένθουσίασε, αλλά ποιός από όλους μας δέν έχει και τὰ «χαμηλά» του: (20.4.2010).

4. «Ἀπόηχοι II. Ἐγκώμιο στὸν Κάρολ Ὀρφ», γιὰ σόλο βιολοντσέλο. (1995) ἀκρόασή μου (2.4.2012): ὁ ΜΜπ. τὸ ἔγραψε 19 μόλις ἐτῶν.

5. «*Medéa granulaire*» (2010), δηλ. *Μήδεια κοκκιώδης* (24.5.2015).

6. «Ἀπόηχοι III.», γιὰ φλάουτο ἄλτο (Ναταλία Γεράκη) καὶ πιάνο (ποιός;) *You Tube*, ἐκτελέσθηκε 23.11.2012. Τὸ ἄκουσα τὴν ἐπομένη τοῦ «Ζ», 4.3.2018. Χρονολογία συνθέσεως δέν ἀναφέρεται.

Παραθέτω τὰ ἔργα, κατὰ χρονολογία συνθέσεως: 4, 1, 2, 3, 5 καὶ 6 ἢ μᾶλλον 7, ἀφοῦ τὸ ἄκουσα μετὰ τὸ «Ζ», 6η δημιουργία του ποὺ γνώρισα. Ἐμμένω, στὴν πρώτη μου ἐντύπωση γιὰ τὸ συνθέτη καὶ κατανοῶ γιατί ἡ καλλιτεχνική διεύθυνση τῆς ΕΛΣ τοῦ παρήγγειλε τὸ ἔργο. Ἡ «ταυτότητά» του: ΜΠΟΡΜΠΟΥΔΑΚΗΣ, ΜΗΝΑΣ (γ. 1974): «Ζ», ὄπερα (προσοχή: κατὰ τὸ πρόγραμμα!), 2 πράξεις, κείμενο Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη, βασισμένο στὸ ὁμότιτλο *non fiction novel*, ὅπως χαρακτηρίσθηκε, τοῦ Βασίλη Βασιλικοῦ (ἀ' ἐκδ. 1966). Παγκόσμια ἀ' ἐκτ.: Ἐναλλακτικὴ Σκημὴ Ἐθνικῆς Λυρικῆς Σκημῆς (τὸ ἔργο γράφηκε κατὰ παραγγελία της), ΚΠΙΣΝ, Φαληρικὸ Δέλτα, 2 Μαρτίου 2018.

* * *

ΦΑΝΕΡΟ ΠΩΣ ΛΙΜΠΡΕΤΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΗΣ, κράτησαν τὰ «φανταστικά» ὀνόματα ποὺ, γιὰ εὐνοήτους λόγους, εἶχε δώσει τὸ 1966 ὁ Βασιλικὸς στοὺς ἥρωες τοῦ «Ζ», δηλ. του βουλευτοῦ Γρηγόρη Λαμπράκη (γ. Κερασίτσα Ἀρκαδίας, 3 Ἀπρ. 1912 - χτυπήθηκε 22 Μαΐου 1963 καὶ θ. Θεσσαλονίκη, 27 Μαΐου 1963). Τὰ κρατοῦμε καὶ ἐμεῖς, παραθέτοντας ὅμως καὶ τὰ πραγματικά: διάβολε, σχεδὸν 55 χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ἔστω καὶ ἂν παρ' ὅλα ὅσα μεσολάβησαν ἔκτοτε, τὰ πράγματα εἶναι σήμερα...ἴσως πολὺ χειρότερα—ἐξηγῶ κατωτέρω γιατί. Ἐπὶ τὸ ἔργον... περὶ τοῦ ἔργου λοιπόν:

Ο συνθέτης (ουσιαστικότερη συνέντευξη στο Νίκο Ά. Δοντᾶ, σ. 19 προγράμματος¹), μᾶλλον ἀπορρίπτει τὸ χαρακτηρισμὸ «ὄπερα»: Κατὰ βάση εἶναι μουσικὸ θέατρο (...) κάτι ποὺ κινεῖται μεταξύ πρόζας, τραγουδιοῦ καὶ μουσικῆς, στοιχεῖα ποὺ ἀντιμετωπίζει μὲ ἰσοδύναμο (μικρὸ ἐρωτηματιό μας γιὰ τὸ ἀπολύτως ἀκριβές τοῦ ἐπιθέτου) τρόπο. Δὲν μὲ ἐνδιέφερε ἡ ὄπερα ὡς εἶδος, γιατί δὲν πιστεύω ὅτι ταιριάζει καὶ στὸ συγκεκριμένο θέμα. Καὶ συνεχίζει: Τὸ θέμα τοῦ λόγου εἶναι γιὰ μένα πάρα πολὺ σημαντικό. Στὰ ἔργα μου μὲ ἀπασχολεῖ ἰδιαίτερα ὁ λόγος νὰ εἶναι ἰδιαίτερα κατανοητὸς καὶ τὸ προσπαθῶ μὲ διάφορους τρόπους, ὄχι μόνο μὲ τὴν πρόζα (...) Προσπαθῶ πάντα νὰ δώσω ἓνα σχοινί (στὸν ἀκροατὴ γιὰ νὰ κρατηθεῖ) καὶ θὰ ἀκολουθήσει αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ τοῦ δώσω—ὄχι ἀπαραίτητα μιὰ γραμμικὴ συνέχεια, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶναι σημαντικό νὰ πάρει. Κρατῶ τοὺς τονισμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προκύπτει καὶ μία ροή. Κρατῶ τὴ μορφή τοῦ λόγου, τὴν ὁποία δίνω στοὺς τραγουδιστές (εἴτε ὡς πρόζα, εἴτε ὡς μελωδία, ὅπως ἐξηγεῖ). Λ.χ. ὁ **Z** σὲ ὀρισμένα σημεία ἔχει ρυθμικὸ λόγο, ὄχι μὲ σκοπὸ τὸν ἴδιο τὸ ρυθμὸ ἀλλὰ μὲ σκοπὸ ὁ ρυθμὸς νὰ ὑποστηρίξει τὴ γλωσσα. Λέει ἄς ποῦμε «οἱ νεκροὶ δὲ μιλοῦν» (...) πάντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο δίνοντας ἓνα ρυθμὸ, ἐξαιρετικὰ σημαντικό γιὰ τὸ ἀργότερα, γιὰ τοὺς ἄλλους τραγουδιστές, λειτουργώντας ὡς οἶονεὶ ὡς ἐξαγγελτικὸ μοτίβο (**Leitmotiv**). Καλέ μου κ. Μπορμπουδάκη, ζώντας στὸ Μόναχο, εὐλόγως ἀγνοεῖτε, τὸ δυναμιτισμὸ τῆς στοιχειώδους ἀπὸ σκηνῆς τε καί, ἐν συνεχείᾳ ὀθόνης, ἀρθρώσεως ποὺ ἀπεργάστηκε ὁ στυγνότατος δολοφόνος τῆς Κάρολος Κούν (1908-1987): ἔτσι πρὸ πολλοῦ δὲ βλέπω ἐλληνικὸ κινηματογράφο ἢ τηλεόραση διότι δὲν...καταλαβαίνω λέξη. Ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ «**Z**», πέρα ἀπὸ τὰ τόσα ἄλλα θετικά του, δὲν ἔχασα λέξη!

Ἄν δὲν τὸ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης, ἤδη σχολιάζουμε μουσική: διότι καὶ μουσικὴν εἰσπράξαμε ἀπὸ τὸ θαυμάσιο κείμενο (θὰ τὸ θέλαμε τυπωμένο) τοῦ κ. **Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη**, πάνω στὸ ἔργο Βασιλικῶ, ποὺ ἀκούστηκε μὲ κρυσταλλικὴ νοηματικὴ καὶ ρυθμικὴ καθαρότητα, μὲ ἀπαράμιλλη συλλογικότητα ἐκφορᾶς καὶ ἀτομικότητα (ἐν τῇ ὁμοιογενείᾳ) ἐπιδόσεων. Συγκλόνισαν ὁ στίχος *Οἱ ἀγῶνες γιὰ τὴ λευτεριά μωσχοβο-*

¹ Τὶ βουρλισία (ρωτήστε Κερκυραῖο γιὰ τὴ σημασία τῆς λέξεως) ἔπιασε τὸ σχεδιαστὴ τοῦ προγράμματος, τὴν **k2design** καὶ ἐξάφάνισε τὴ σελιδαρίθμηση, χώνοντάς τὴν μὲ ἀχνὸ λαχανί χρωμα μὲς τὸ κατάμαυρο τοῦ κειμένου; Φτύσαμε αἷμα νὰ τὴ βροῦμε. Νὰ βράσω...τὴ «διακοσμητικὴ» ὅταν δολοφονεῖ τὴν ΕΥΧΡΗΣΤΙΑ !

λάνε θάνατο καὶ ἡ μοναδικῆς εὐστοχίας λέξις ... Ἐγέρθητος (!) ποὺ καταφώτισε τὴ σύνδεση τῶν τότε μὲ τὰ νῦν... Ὁ λόγος, χωρὶς νὰ θυμίζει ἀκριβῶς *Sprechgesang* μὲ τὴν ἔννοια τοῦ Φεγγαρίσιου Πιερρότου τοῦ *Schoenberg*, ἦταν καὶ μουσικῆ. Βεβαίως ὑπῆρχαν καὶ 17 μέλη τοῦ εἰδικευόμενου στὴ σύγχρονη μουσικῆ *Ergon Ensemble*, ποὺ διηύθυνε τελειότατα ὁ συνθέτης: φλάουτο (καὶ πίκκολο;), 2 κλαρινέτα, τρομπέτα, τρομπόνι, 2 κιθάρες (χωρὶς ἠχομεγέθυνση!), κρουστά, 2 πιάννα, 2 βιολιά, 2 βιόλες, βιολοντσέλο καὶ κοντραμπάσο ². Τὸ ὀργανικὸ μέρος τῆς παρτιτούρας ἦταν ἓνα ἠχητικὸ ὑφάδι, ποὺ ἐνδυνάμωνε ἐκπληκτικὰ τὸ κείμενο, ροὴ πολύχρωμων συνηγήσεων, συχνὰ μεσαίας δυναμικῆς, ἠχομαζῶν καὶ ρυθμῶν (λ.χ. ὅ,τι σημειώσαμε ὡς τρίηχα δων καὶ τετράδες 16ων—ἀρχὴ β' πράξεως) διάστικτων μὲ μεμονωμένους ψηλοὺς φθόγγους, συχνὰ φλάουτου (ἢ πίκκολο; στὴ β' πράξη), ποὺ κάποτε θύμιζαν «ἀστραπές». Σημειώσαμε ἀκόμη τὸν ἐρωτικὸ μονόλογο τῆς Γυναίκας πάνω σὲ νότες φλάουτου (β' πράξη). Τὰ ἐξαγγελτικὰ μοτίβα ἦταν λεκτικά: *Οἱ νεκροὶ δὲ μιλοῦν Γιατί;* κ.λπ. Οἱ ἐπόμενες παραστάσεις θὰ δείξουν ἂν ὄντως, ὅπως νομίσαμε, ἡ β' πράξη χρειάζεται κατακλειδα, πάντα ὑπαινικτικῆ, ἀλλὰ πιὸ *suspensful*.

Τελικὰ ὅμως καθοριστικῆ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ τοῦ συλλογικοῦ ἔργου τέχνης δὲν ἦταν μόνον ἡ ὀλοφάνερα αὐτοσυγκρατημένη μουσικῆ: ἦταν τὸ ἐκπληκτικὸ κείμενο τοῦ Βαγγ. Χατζηγιαννίδη, βασισμένο στὸ «Ζ» τοῦ Βασιλικοῦ, καὶ ἡ σκηνοθεσία τῆς Κατερίνας Εὐαγγελιάτου ποὺ ἡ ὀργάνωση τοῦ θεάματος-ἀκροάματος, ἡ κίνηση τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ σοῦ ἀφήνει κατόπιν τὴν αἴσθησι στροβίλου, μέσα στὸ θαυμαστὰ λιτὸ, ὀριζόντιο «τρίπτυχο» τοῦ σκηνοποιῦ τῆς Εὐας Μανιδάκη (δεξιᾶ: κρασο-πουλιό τοῦ «Κουλοῦ», κέντρο: γραφεῖο Ἀνακριτοῦ, ἀριστερᾶ: φερετρο-ποιεῖο-ἐπιπλοποιεῖο), σὲ συνδυασμὸ μὲ ἄκρας εὐστοχίας κοστούμια τῆς Βασιλικῆς Σύρμα καὶ τοὺς ἀδρούς φωτισμοὺς τοῦ Σίμου Σαρκετζῆ. Χωρὶς νὰ ὑποτιμοῦμε κανέναν, ἐμμένουμε στὸ κείμενο Χατζηγιαννίδη, διάστικτο ἀπὸ αἰώνιες ἀλήθειες, λειτουργοῦσες ὡς ἐξαγγελτικὰ μοτίβα (*Leitmotive*) ὑπαγορευμένα ἀπὸ τὰ δρώμενα καὶ κυρίως τὴ σκηνοθεσία

² Τὸ ἔντυπο πρόγραμμα, δὲ μᾶς ἔχει συνηθίσει σὲ τέτοιες προχειρότητες. Λ.χ. ὅπου ἀναφέρονταν δύο ὀνόματα ἐκτελεστῶν, σήμαιναν ὅτι ἀμφότεροι μετεῖχαν στὸ σύνολο ἢ ἄλλη μέρα ἔπαιζε ὁ ἓνας, ἄλλη ὁ ἄλλος; Καίτοι καθόμουν πρώτη σειρά, ἀπὸ τὴν τάφρο ὀρχήστρας φαίνονταν μόνο τὰ κεφάλια τῶν μουσικῶν καὶ ὁ κοιλίας σὺν τὰ κλειδιά τοῦ κοντραμπάσου.

τῆς Εὐαγγελάτου: ἀδύνατον νὰ παραδόσει τὴ σκυτάλη σὲ χαρισματικότερα χέρια ὁ ἀλησμόνητος πατέρας τῆς Σπύρος Εὐαγγελάτος (1940-2017)! Ντρέπομαι ὁμολογώντας πὼς εἶναι ἡ πρώτη δημιουργία τῆς πού ἔβλεπα, ἀλλά... ἐργάζομαι πάρα πολύ, ἀγνοώντας πότε θὰ ἀκούσω καὶ ἐγὼ τὸ Ἀπόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμεῖα. Ὅπωςδήποτε ἡ Κατερίνα πού ἐξ' ἀρχῆς μᾶς καταμάγεψε, φαινόταν νὰ καταφεύγει καὶ ἐκείνη σὲ ὀπτικά **Leitmotive** καὶ δὲν ἀναφερόμαστε μόνο στὰ κόκκινα λουλούδια πού ἀνέπεμπαν εὐθέως στὸ κόκκινο γαρύφαλλο τοῦ Νίκου Μπελογιάννη (γ. Ἀμαλιάδα, 22 Δεκ. 1915 - ἐκτ. Γουδῆ, 30 Μαρτίου 1952), ἀλλὰ καὶ στὸ πῆγαιν' ἔλα μεμονωμένων περαστικῶν...

Μοναδικὸς ρόλος πρόζας, πού ἀνοίγει καὶ τὸ ἔργο, ὁ **Δημήτρης Παπανικολάου**, ἀπὸ κάθε ἀποψη (κορμοστασιά, παρουσιαστικό κ.λ.π.) ἰδανικὸς Ζ/Γρ. Λαμπράκης. Ἔπονται:

Τζίνα Φωτεινοπούλου, ὑψίφωνος (Γυναίκα/ Ψυχὴ, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴ σύζυγο τοῦ Λαμπράκη;).

Γιάννης Γιαννίσης, μπασοβαρύτονος (Ἀρχιδεινόσαυρος /Κωνσταντίνος Μήτσου (1909-1985), τὸ Μάιο 1963 γενικὸς ἐπιθεωρητὴς Χωροφυλακῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ «νονὸς» παρακρατικῶν οργανώσεων).

Ἀρκάδιος Ρακόπουλος, βαρύτονος (Κάβουρας / ὁ συνεκτελεστής τοῦ Γρ. Λαμπράκη, παιδεραστὴς Ἐμμανουήλ Ἐμμανουηλίδης, θ. Θεσσαλονίκη, 1 Μαΐου 2001).

Χρῆστος Κεχρῆς, τενόρος (Γρύλος / ὁ περιβόητος ὁδηγὸς τοῦ δολοφονικοῦ τρικύκλου Σπύρος Γκοτζαμάνης ἢ Κοτζαμάνης, 1928-1993).

Βαγγέλης Μανιάτης, βαρύτονος (Ἀνακριτὴς / προφανῶς Χρῆστος Σαρτζετάκης, ὁ μετέπειτα πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, γ. 1929).

Διονύσης Τσαντίνης, μπασοβαρύτονος (Τίγρης / Μανώλης Χατζηαποστόλου, πού μὲ τὸ σάλτο μορτάλε του πάνω στὸ ἐν κινήσει τρίκυκλο, συνέβαλε οὐσιαστικὰ στὴ σύλληψη τῶν δολοφόνων).

Γιῶργος Παπαδημητρίου, μπασοβαρύτονος (Νικήτας / Γιῶργος Σωτηρχόπουλος, ἐπιπλοποιός, 1931-1996, οὐσιαστικὸς μάρτυς κατηγορίας, στὴ δίκη τῶν δολοφόνων τοῦ Γρ. Λαμπράκη).

Βασίλης Δημακόπουλος, (Δημοσιογράφος / στὴν πραγματικότητα τρεῖς, σὲ σειρά ἡλικίας Γιάννης Βούλτεψης [1923 -2010], Γιῶργος Ρωμαῖος, γ. 1934, καὶ Γιῶργος Μπέρτσος, γ. 1937).

Μιχάλης Κατσούλης, βαθύφωνος (δύο ρόλοι: Ράφτης [;] και Ίατροδικαστής Δημήτριος Ροβίθης, 1914-1976).³

Ίωάννης Κάβουρας, τενόρος (Πτεροδάκτυλος [;]).

Διαμάντη Κριτσωτάκη, Άννασταςία Κότσαλη, αμφοότερες μεσόφωνοι, μάνα και αδελφή Νικήτα, και τέλος

Βασιλική Κατσουπάκη, μεσόφωνος Όλγα Μπαλωμένου, ύφίφωνος, όμοίως...μάνα και αδελφή Νικήτα. Οί δύο (4 μονωδοί!) τυπικές Ρωμηές, συνιστοῦν στόν τραυματισμένο αδελφό τους, να κρατή-σει τὸ στόμα κλειστό έμμένοντας στην έκδοχή «άτύχημα». Εύλογη άπορία: ποιές δύο από τις 4 ήθοποιούς που ύποδύονταν έναλλάξ τούς ρόλους έμφανίζονταν στην παράσταση τής 3.3.2018 που παρακολού-θησα; Τι λένε έπ' αὐτοῦ ό έπιμελητής κειμένων Δημήτρης Καραδήμας και ή έπιμελήτρια ύλης, Φοίβη Παπαγιαννίδη (σελ. 65 προγράμματος). Έχουν ιδέαμ θεάτρου;

Συμπέρασμα: Όλοι, μα όλοι, άξιοι θερμοτάτων συγχαρητηρίων, για τὸ γεμάτο *suspense* τέχνημα μουσικής και ύποκριτικής όμοιογένειας. Η ΕΛΣ, έγραψε και τή δική της Ίστορία, άποκαθιστώντας τήν έλληνική, με άπόφαση ενέχουσα πολιτική βαρύτητα και κύρος.

* * *

ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΠΟΥ ΕΖΗΣΑ ΖΩΗΡΟΤΑΤΑ και τις δύο δολοφονίες, Μπελο-γιάννη και Γρηγόρη Λαμπράκη, τὸ δεύτερο φονικό, απέκτησε λίγο άργό-τερα χροιά θεοδωράκειου λαϊκισμού (ας θυμηθοῦμε και πώς, ό Μίκης, πολὺ πρόσφατα, τὰ μούσκεψε μιλώντας περί... «μακεδονικού»): Έ, λοιπόν ή παράσταση... «άποθεοδωρακοποίησε» τὸ μάρτυρα, έξυψώνοντάς τον στην πραγματική του ιστορική διάσταση και προοπτική, σε βάθρο άπείρωσ ύψηλότερο. Καίτοι με τήν τελευταία νότα, λαχταροῦσα να ξανα-βιώσω τὸ έργο, έφυγα πενθώνοντας από τή σύγκριση του 1963 με τὸ

³ Βλ. Κουζινόπουλος, Σπύρος: Τι απέγιναν τὰ κεντρικά πρόσωπα τής ύπόθεσης Λαμπράκη, άκρωσ ενδιαφέρον κείμενο στην ιστοσελίδα http://farosthermaikou.blogspot.gr/2011/05/blog-post_22.html, Κυριακή, 22 Μαΐου 2016, από ό, που οί ήμεροχρονολογίες γεννήσεων-θανάτων. Θερμότατα εύχαριστώ τον άγαπητό συνάδελφο μουσικοκριτικό κ. Κωνσταντίνο-Πατρίκιο Καράμπελα Σγούρδα που μου έπισήμανε τήν πηγή.

2018: σήμερα οί ὁμοιδεάτες τῶν αὐτουργῶν, εἶναι ἐντὸς Βουλῆς, ἐνῶ, μεσούσης τῆς δίκης τῆς «Χρυσῆς Αὐγῆς», χτυπήθηκε ἄσχημα ἢ συνήγορος τῆς οἰκογενείας Παύλου Φύσσα. Τίποτε δὲν ἄλλαξε; Ὅχι δά! Τότε τοῦλάχιστον, μὲς στὸ ζόφο, περιμέναμε φωτεινότερο αὐριο. Ἐνῶ σήμερα... ἀφήστε τα καλλίτερα! (Ἐναλλακτικὴ Σκηνὴ Λυρικῆς, ΚΠΠΣΝ, 3.3.2018· παγκ. ἀ' ἐκτ. αὐτόθι, 2.3.2018).

Λέξεις: 1481.
